

את המיטרה בכל הראיות שהיו ורושות לה למיטשפט. אלא שעורך־הדין, למרות שלא ידע מאומה על ההקלטה והתערבות המיטרה, התחרט בעצמו על מעשיו. עוד בטרם נעצר, הזמין אליו את פרנץ, קרע לפניו את המיסמכים החתומים על־ידו ואמר לו: "ישנתי בלילה ונרגעתי קצת. עדיין כואב לי על הבגידה שלך, כתבתי. אני מעולם לא הייתי עושה לך דבר כזה. אני יודע שאין לך כסף, נעזוב את זה, רק תסתלק לי מלפני העיניים, שלא אראה אותך יותר!"

עונש משולש. בעיקבות האיוו מים נעצר כן־הרואה ונעצרה גם מו כירתו. תוך זמן קצר הוגש נגדם כתבי אישום על־ידי התובעת, דבורה חן. ביום השני השבוע התייצבו הנאשמים לפני השופט נתן עמית, בכית המיטשפט המחוזי בתל־אביב. הסניגורית הפתיחה את בית־המיטשפט, כאשר אמר רה כי נערכה עסקת־סיועון, וכך־הרואה עומד להודות בהאשמות נגדו. התובעת הרגישה עד כמה תמורת עבירות מסוג זה כשהן נעשות על־ידי עורך־דין אבלי, על פי הסיכום עם

בגלל סיבות שונות, בעיקר בגלל אופיו הרומאנטי של עורך־הדין, נרקט רומאן בינו לבין המזכירה והיו גם יחסים אינטימיים בין השניים. אבל הקשר היה בעיקרו ריגשי ותומך. במיטשד, באותו בניין ברחוב אלנבי, שוכן גם מיטשדו של סוכן־הביטוח שלום פרנץ. עורך־הדין וסוכן־הביטוח התיידדו ובילו זמן רב יחדיו. סוכן־ הביטוח הכיר, כמובן, גם את המזכירה המאהבת.

באחד הימים, בדצמבר 1988, סיפרה לאה לבן־הרואה כי סוכן־הביטוח השכן כלא אותה במיטשדו ואנס אותה. היא בכתה והתייפחה ואיימה להתאבד. כן־הרואה נפגע עד עומק נישמתו. הוא הרגיש נבגד ומרומה. הוא גם השתתף בסיכלה של לאה, אחרי האונס שפגע בה נפשית וגופנית. הוא כעס מאוד על חברו פרנץ, שכבד בו ופגע במזכירת־האובתו. מיד אחרי ששמע את סיפורה, הציע עורך־הדין למזכירה שתיגש למיטשדו ותגיש תלונה על אונס, אבל היא סירבה. היא חששה שמא יתגלה העניין לבעלה ולמיטשפתה, וסירבה להתלונן.

מישפט רומאן למשרתות
עורך־דין. פילגשו מזכירתו. והגבר שאולי אנס אותה.

אילנה אלון
היה זה מזור ועצוב לראות את עורך־ הדין אליהו בן־הרואה יושב מצידו השני של המיתרס. הגבר נמוד־הקומה בעל העיניים העצובות, פשט את גלימת עורך־הדין שהוא לובש כאשר הוא מגן על נאשמים, וירד לספסל־ הנאשמים. ההאשמות נגדו היו חמורות מאוד, בעיקר לגבי עורך־דין. הוא נאשם בחטיפה ובאינומים. רק אחרי הטיעון הנוגע־ללב של הסניגורית, ניהר לידסקי, ניתן היה להבין מה גרם לעורך־הדין השקט והרגשני להגיע למצבו העגום.

יוסף מניף חלק מהדוחות בהלם

ושתמורתם עליו לרצות שמונה שנים. אחרי שתמורד במשך שבע שנים עם הפיתוי שבפשע, הכניסו אותו שוב לכלא — בגלל רוחות.

למול לא היה כסף לעורך־דין. יוסף אמר לה, לפני חודש, שתפנה לעורך־ הדין מנחם רובינשטיין. הוא ידע שרובינשטיין לוקח הרבה כסף, אבל היה בטוח שיוציא אותו לחופש. מול: "בינתיים עורך־הדין רובינשטיין עשה את העבודה כמעט בהתי נדבות. שילמתי לו רק 400 שקלים, כי אין לי יותר."

רובינשטיין הגיע לידי הסכם עם העירייה: יוסף יצחק שוחרר תמורת תשלום של 250 שקלים והתחייבות שלא לעסוק עוד ברוכלות. עונשו הומר במאסר־על־תנאי של שמונה שנים, לתקופה של שנתיים.

מול נאלצה לספר לאורית שאביה במילואים. היא שיקרה, כי הם לא רצו אווירית־פשע בבית. עכשיו יושב יוסף בבית, מחוסר־ עבודה. אין הוא מסוגל לסבול שמישהו יהיה ממונה עליו. לכן אינו יכול להיות פועל. כל מה שהוא יודע זה להיות רוכל. עיריית תל־אביב לא נותנת לאיש רישיון לרוכלות. הוא מקווה שיתיחסו למיקרה הפרטי שלו ויעזרו לו.

יוסף מבקש משלמה להט, ראש־ העירייה, שיעזור לו: "בעירייה יש מדיניות שלא לתת רישיונות לרוכלות. אני מבקש שיתנו לי להתפרנס בכבוד. עבריינים אחרים כבר מזמן היו חוזרים לפשע, ואני לא רוצה להיות שוב גנב. היוקתי מספיק לאנשים. אני רוצה שיתנו לי אישור לעשות מה שאני יודע: למכור ביגלה."

גלית בר, צילם ציון צפריר

"ידעתי איפה לגנוב. בהרצליה פיתוח וברמת־השרון יש הרבה עשירי. חוץ מהכלב הקטן, שמסתובב בין הרגליים ונראה כמו צעצוע, יש שם גם הרבה כסף והבה. רייה באוויר, והבני אדם נותן הכל!"

כפשוט האחרון תפסו אותו "עליהם". בשבע השנים בכלא ההליט שוהו הזמן לשנות את חייו.

"כבית־הסוהר אומרים כולם שזה המאסר האחרון שלהם, וכשיצאו יש תקמו. הרוב יוצאים מהכלא וממשיכים לגנוב. אני ידעתי שאם לא אחזור למוטב, אני עלול להיכנס למאסר־ עולם. החלטתי שכאשר אצא אמצא אשה, אתחנן, אלד ילד, וא לא תהיה ברירה, אי־אפשר יהיה לחזור לפשע בגלל הילד."

אחרי השיחרור הכיר יוסף את מול. מול באה ממיטשפתה הרוסה. אחיה היה נרקומן והתעלל בה. היא רצתה להתחתן, כדי לעזוב את הבית. יוסף ראה שהיא אשה כלכבו, והשניים נישאו. היום הוא שמח שבחר דווקא במול: "אשה כזו לא אמצא בחיים! היא חזקה, תומכת בי ועוזרת לי. אני יודע שאם אנגוב אפילו דבר קטן, היא תעזוב אותי, וזה מחוק את ההחלטה שלי. אנחנו חיים טוב בינינו, למרות כל הצרות."

אבא במילואים
אוקטובר באו ליוסף הביתה שוטרים ובידם פקודת־מאסר. יוסף היה בהלם. הוא ניסה לשקם את עצמו כבר שבע שנים, ופתאום עוצרים אותו בגלל דוחות עירייה שהצטברו? נודע לו שהקנסות שהוטלו עליו תפחו,

נאשם בן־משעה ואשתו. בגלל אופיו הרומאנטי נרקט רומאן עם המזכירה...

אבי ולדמן, העולם הזה

הסניגוריה, השאירה את העונש לשיי קול דעתו של בית־המיטשפט. ניהר לידסקי נשאה את נאום־ הסניגוריה, והרגישה שכאשר עבר בן־ הרואה את העבירה לא נהג כעורך־דין, אלא כאדם פרטי ופגוע. היא הסבירה לשופט כי בעיקבות ההרשעה דיין ליענש כן־הרואה שלוש פעמים. רא־ שית: בלישכת עורך־הדין, שם יישלל ממנו בוודאי רישיונו לזמן ארוך מאוד. שנית: על־ידי בני־מיטשפתו, אשתו והסניגורה. יהיה לו קשה מאוד להתמודד עם סביבתו אחרי שהתגלתה בגירתו באשתו ואיומי הפליליים. ושלישית: על־ידי בית־המיטשפט, היושב בדין. הסניגורית ביקשה כי בית־המיטשפט יתחשב בכל אלה ויטיל על כן־הרואה עונש של מאסר על תנאי בלבד. כן־הרואה הורשע על פי הוראתו ונידון לשישה חודשי מאסר בפועל, שנתיים מאסר־על־תנאי וקנס של 25 אלף שקל.

לאה חכימי, המזכירה, כפרה באש־ מתה. סניגורה, עורך־הדין בני נהרי, ביקש לדחות את המשך מיטשפתה.

מצבה הנפשי גרם לעורך־הדין לחשוב כי מגיע לה פיצוי על סיבלה. הוא טילפן לסוכן־הביטוח, ובפרצ־דגשות הטיח בו עלבונות ומילים בוטות, אמר לו כי יחסל אותו ויגרם לעבריינים מלקוחותיו לחסל אותו. הוא אמר לסוכן־הביטוח שאילו הסכימה לאה להתלונן במיטשדו, היה נעצר מייד ועורך־הדין היה רואג לכך שעצריים אחרים בכלא יעשו בו מעשי־סדום. הוא ררש פיצוי למזכירה בסך 25 אלף דולר.

כדי להפחיד את סוכן־הביטוח בא עורך־הדין למיטשדו, למחרת, עם אחד מלקוחותיו, גבר גדל־מידות ובעל חזות מאיימת. הוא החתים את ה"אנס" על מיסמך שבו הוא מתחייב לפצות את האשה בסכום גדול.

אלא שסוכן־הביטוח לא היה טיפש. הוא פנה מייד למיטשדו, סיפר על האיומים וביקש עזרה. המיטשדו ציידה אותו במכשיר־הקלטה וייעצה לו כיצד לפעול. הוא ערך שיחות אחרות עם בן־ הרואה ומזכירתו, והקליטן. בכך צייד

זה סיפור־אהבה למשרתות, אמרה הסניגורית, והביטה לעבר ספסל־הנאשמים, שעליו ישבה גם מזכירתו הצעירה של כן־הרואה, לאה חכימי מראשון־לציון.

לא קל היה לניהר לידסקי לטעון את טענותיה, מכיוון שאשתו של הנאשם, רינה, ישבה בקהל באולם, ועיניה נקבו חור בגבו של בעלה. היה זה רגע מביך לכולם.

הוא כלא ואנס! כן־הרואה (56), יליד בולגריה, אינו מהגדולים שבעורכי־הדין. הוא עבד במיטשד קטן ברחוב אלנבי, ייצג עבריינים קטנים וכתב חווים קטנים. מי שליוותה אותו בכל הרגעים השמחים והקשים של עבודתו היתה מזכירתו הנאמנה, לאה (35).

הפינה החמה היחידה שהיתה לו ב־ חייו היתה מיטשדו, והמזכירה שלו לאה, סיפרה הסניגורית לבית־המיטש־ פט. כן־הרואה נשוי כבר זה 30 שנה לרינה, שאותה הוא מכיר מילדות. לזוג ילדים ונכדים.

"זה לא בגדאד!"
תגובת שרה אדמון, סגנית הדובר של עיריית תל־אביב:
בעיריית תל־אביב יש מדיניות שלא לתת רישיונות לרוכלות. תל־אביב היא עיר מטרופוליטנית, ואם נרשה רוכלות בעיר היא תהפוך לבגדאד השנייה. אסור להגיע למצב שרוכלים וקבצנים יכבשו את כל רחובות העיר. כל אדם יכול למצוא לעצמו פרנסה בלי לעשות זאת דווקא על המידרבה בתנאי תברואה גרועים. לפקחים יש הוראות ברורות למי לתת דו"ח, והם עושים את מלאכתם. מי שרוצה למכור, שייכך לשוק, או לכל מקום שבו מותר למכור בבטחות.

יוסף יצחק עשה מעשה המנוגד לחוק. הוא תיכנן מראש שבמיקרה ויכניסו אותו לכלא ישתמש בתיקשורת, כדי להראות את עצמו כמיטשכן, ובעיקבות כך חעירייה תיכנע לבקשתו ותיתן לו אישור לרוכלות. עיריית תל־אביב ניסתה לעזור לו. הוא ומישפתו מטופלים בלישכת־הרווחה כבר חרבה זמן. מישפתו קיבלה ותקבל עזרה חומרית מהלישכה. השבוע תהיה לו פגישה עם עובדת סוציאלית, ונציע לו להירשם בלישכת־העבודה, כדי לקבל קיצבת־אבטלה.

אנחנו ניתן לו אפשרות ללכת למכון לאיבחון מיקצועי על חשבונו. במכון יעזרו לו לגלות מה הוא יכול ורוצה לעשות. אם יהיה צורך להעבירו קורס להכשרה מיקצועית, העירייה תשתתף במימון הקורס.

מציאת מקום עבודה חוקי תלויה במידה רבה במידת הנכונות שלו לשתף פעולה. לנו אין כוונה לשבור אותו, רק לעזור. (הדוברת לא היתה מוכנה להגיב בו במקום על השאלה מדוע מותרים באותו המקום דוכנים של לב" וועיתון "הארץ").